

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře – soud pro mládež rozhodl předsedou senátu JUDr. Pavlom
Lukačejdou jako samosoudcem v hlavní věci konaném dne 2. února 2017 v Táboře
k t o :

Obžalovaní

1. J. K.

nar. [redacted] v Táboře, dělník, trvale bytem [redacted], [redacted], okr. Tábor,

2. D. S.

nar. [redacted] v Novém Jičíně, bez zaměstnání, trvale bytem [redacted], okr.
Tábor, a

3. ml. D. N.

nar. [redacted] v Táboře, bez zaměstnání, trvale bytem [redacted], okr. Tábor,

uznávají se vinnými, že

dne 16. 3. 2016 v době kolem 23:00 hodin v Táboře, v ulici Valdenská 525, ve vestibulu haly nádraží Českých drah obžalovaní v podnapilém stavu po vzájemném verbálním napadání před budovou vlakového nádraží napadl obžalovaný K [redacted] poškozeného S [redacted] K [redacted] nar. [redacted], a to tak, že jej uchopil zezadu za bundu, trhl s ním, až poškozený upadl na zem, zde jej nejméně čtyřikrát udeřil pěstí do obličeje, čímž mu způsobil podkožní krevní výron v oblasti levého oka, přitom takto vedeným útokem proti hlavě poškozeného mohlo s velkou pravděpodobností dojít k podvrtnutí krční páteře s obvyklou dobou léčení kolem 2 týdnů, následně obžalovaní K [redacted] a S [redacted] napadli ležícího poškozeného kopy do oblasti hrudníku a břicha a obžalovaný ml. N [redacted] jej kopl jednou do zadní části těla, přičemž ve stejnou dobu napadl obžalovaný S [redacted] poškozeného A [redacted] R [redacted], nar. [redacted] tak, že do něho strčil a zkroutil mu ruku,

tedy

každý z obžalovaných

- společným jednáním více osob se na místě veřejnosti přístupném dopustil výtržnosti tím, že napadli jiného,

obžalovaný J [redacted] K [redacted] navíc

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že jinému úmyslně ublíží na zdraví, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, ale k jeho dokonání nedošlo,

čímž spáchali

obžalovaný J [redacted] K [redacted]

- přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,
- přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

obžalovaný D [redacted] S [redacted]

- přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

obžalovaný mladistvý D [redacted] N [redacted]

- provinění výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

a za to se odsuzují

obžalovaný J. K.

podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku a dále § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému peněžitému trestu v počtu 20 denních sazeb po 1.000 Kč, tedy v celkové výši 20.000 Kč.

Podle § 68 odst. 5 trestního zákoníku se obžalovanému povoluje uložený peněžitý trest splácet ve splátkách po 1.000 Kč měsíčně, počínaje 15. dnem měsíce následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí, přičemž se určuje, že výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaný nezaplátí dílčí splátku včas.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené době vykonán, stanovuje náhradní trest odnětí svobody v délce 60 (šedesát) dnů.

obžalovaný D. S.

podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 63 odst. 1 a § 65 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 120 (jedno sto dvacet) hodin.

obžalovaný ml. D. N.

podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 31 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání 2 (dva) měsíce.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 33 odst. 1 zák. č. 218/2003 Sb. se výkon uloženého trestního opatření podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 12 (dvanáct) měsíců.

O d ů v o d n ě n í :

Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

Tento skutkový stav byl zjištěn z výsledku obžalovaných, poškozených S. K. a A. R. dále ze znaleckých posudků z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, jakož i z provedených listinných důkazů, z nichž stěžejní jsou facebooková komunikace, záznamy o dechových zkouškách. Významným důkazem je rovněž také záznam z kamerového systému z vestibulu Českých drah v Táboře. Neopominutelnými jsou rovněž osobní výkazy obžalovaných.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu, řídíce se svým vnitřním přesvědčením založeným na pečlivém uvážení všech okolností případu (§ 2 odst. 6 trestního řádu) a dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

Všichni obžalovaní se ke spáchání v rozsudku popsaného jednání částečně doznali, připustili, že poškozené napadli, popírají však, že by motivem jejich jednání byla národnost poškozených, jakož i to, že poškozené častovali rasistickými urážkami, k samotnému útoku pak dodávají, že poškozeného K██████ nekopali (s výjimkou obž. N██████ který připouští, že poškozeného jednou kopl).

Obžalovaný K██████ k věci uvedl, že si spolu s kamarádem, spoluobžalovaným S██████ „zašli na flašku“, nejprve popjeli v Chýnově, poté jeli do Tábora, kde se sešli s posledním z obžalovaných, mladistvým N██████ Společně šli do hospody vedle autobusového nádraží. Mezi desátou a jedenáctou šli na vlakové nádraží, chtěli jet vlakem zpět do Chýnova. Na nádraží byli dva kluci, slušně je požádali o cigaretu, kterou jim dali, ale pak je začali urážet, což je rozcílilo, a proto je napadli. Obžalovaný připustil, že zaútočil jako první, strhl poškozeného (útočil pouze na jednoho) na zem, dal mu několik ran pěstí, ale popřel, že by jej kopal. Obžalovaný rovněž uvedl, že neví, co dělal spoluobžalovaný S██████ byl zaměřen „na toho, kterého napadl“. Svůj útok však nechápal jako rasistický, byl pouze reakcí na jejich nadávky a také důsledkem jejich opilosti.

Obdobně útok popisuje i obžalovaný S██████ který uvedl, že na celou událost si příliš nepamätuje, byli opilí a odehrálo se to již před rokem. Připustil však, že pod vlivem alkoholu bývá agresivní. Samotný skutek popisuje jen útržkovitě, vybavuje si, že je poškozené uráželi, připouští i to, že je napadli, nepamätuje si, že by jim nadávali oni.

Mladistvý N██████ pak popisuje skutkový děj ve shodě se spoluobžalovanými, když uvádí, že se s nimi v parku v Táboře sešel, byli opilí. Po chvíli šli na nádraží a střetli se tam se dvěma Romy, kteří jim začali nadávat, nespíš jim v reakci na to nadávali také. Potom šli ven, a „tam se to stalo“. On sám jen poškozeného K██████ kopl do zadku, když byl na zemi. Jak napadali poškozené K██████ a S██████ neví, nepamätuje si. Posléze však dodoává, že „kluci“ poškozeného K██████ nenapadali.

Odlíšný obraz skutkového děje podávají poškození.

Poškozený K██████ vypověděl, že spolu s A██████ poškozený R██████ šli na nádraží v Táboře, následně tam přišli obžalovaní, kteří jim hned začali nadávat. Nic po nich nechtěli, jen se jim na něco ptali. Oni poté vyšli ven, kde je napadli. Samotné napadení popisuje poškozený velmi kuse, neviděl, kdo jej strhl k zemi, ani není schopen určit, kdo jej udeřil pěstí do obličeje. Nicméně z jeho výpovědi je zřejmé, že byl opakovaně (šest až sedmkrát) udeřen pěstí a rovněž že jej obžalovaní několikrát kopl do nohou, i do těla (poškozený uvádí, že jej kopali do boku). Poškozený dále doplnil, že agresori byli obžalovaní, ti jim začali nadávat a následně je i vyzývat ke rvačce, dodal také, že byli opilí.

Obdobně vypovídá i poškozený R██████ který potvrdil, že do nádražní haly si spolu s K██████ šli koupit pochutiny do automatu. Po chvíli přišli obžalovaní a začali je napadat, S██████ jej dokonce

uchopil kolem pasu a vyzval jej, aby šel „ven na fěrovku“. Když vyšli ven z haly, obžalovaný K [redacted] strhl K [redacted] na zem a jeho chytil za bundu S [redacted] on se však otočil a vykroutil se mu. Poškozený vyloučil, že by jej obžalovaný S [redacted] napadl. Poškozeného K [redacted] však obžalování K [redacted] a S [redacted] na zemi bili, do obličeje pěstí a asi čtyřikrát jej kopli do břicha. Obžalování byli opilí, nadávali jim, do cikánů atp. Když přijela městská policie, kterou přivolal tak obžalování utekli.

Z hlediska skutkového děje je významným i záznam z kamerového systému z vestibulu haly vlakového nádraží. Ačkoli na tomto záznamu není zachycen samotný útok obžalovaných, nelze si nepovšimnout, že jak obžalování, tak poškození se na záznamu nechovají agresivně, byť je zřejmé, že obžalování i poškození se spolu nejspíše baví, následně obžalování odcházejí, po chvíli se obž. S [redacted] a K [redacted] se vrací zpět k poškozeným a všichni spolu odcházejí.

Ze záznamů dechových zkoušek je zřejmé, že obžalování N [redacted] i S [redacted] byli pod vlivem alkoholu, přičemž nelze si nevšimnout, že u obou bylo ovlivnění alkoholem značné, když přesáhlo 1‰ (u obžalovaného S [redacted] dokonce násobně). Pro úplnost pak osud konstatuje znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který vyloučil, že by obžalovaný S [redacted] byl závislý na alkoholu, jakož i to, že by v době útoku nebyl v důsledku ovlivnění alkoholem rozpoznat nebezpečnost svého jednání, či své jednání ovládat.

Z výše uvedeného dokazování tak vyplývá, že popis skutkového děje tak, jak je podáván poškozenými nelze přijmout, stejně tak nelze bez výhrad přijmout ani verzi obžalovaných. Když ani žádnou z výše pospaných výpovědí nemůže soud přijmout jako bezezbytku věrohodnou, je zřejmé, že vnímání událostí obžalovanými je zkresleno jejich opilostí a při zohlednění plynutí času a jeho vlivu na jejich paměťové schopnosti, jakož i určité snaze vyhnout se plnému přijetí odpovědnosti za své jednání, soud uzavírá, že výpověď obžalovaných lze hodnotit jako věrohodnou toliko částečně. Stejný závěr pak lze učinit i o výpovědi poškozených, když i zde je patrná zřejmá snaha o zastření jejich podílu na eskalaci konfliktu, a proto ani jim nelze zcela uvěřit.

V první části skutkového děje, tedy střetu v nádražní hale, lze přisvědčit spíše obžalovaným, tedy že verbální útoky byli vzájemné. Jakkoli i obžalování se snaží minimalizovat svůj podíl na vzniku sporu, je zřejmé, že nadávkami se častovaly obě skupiny vzájemně. Ostatně z kamerového záznamu vyplývá, že to byli spíše poškození, kdo vyprovokovali obžalované slovními útoky k následnému napadení. Za situace, kdy všichni obžalování shodně vypovídají o příčině následného fyzického napadení, tedy urážkám ze strany poškozených, a obžalovaný N [redacted] byť jen váhavě připouští, že jim nadávali také, a obžalovaný S [redacted] to připouští rovněž, byť jen velmi okrajově a mimoděk, když vzápětí vzájemné urážky opět popírá, se soud přiklonil k tomu, že obě skupiny osob se uráželi vzájemně, nikoli že to byli obžalování, kdo na poškozené křičeli rasistické urážky, ale takové jednání bylo oboustranné, čemuž ostatně svědčí i následný záznam facebookové komunikace mezi obžalovaným N [redacted] a poškozeným K [redacted].

K druhé části skutku, tedy fyzickému napadení poškozených, se pak je třeba přiklonit k popisu skutku podávaného poškozenými. Je nesporné, že obžalovaný K [redacted] poškozeného K [redacted] strhl na zem, kde jej několikrát udeřil pěstí a stejně tak je nesporné, že ležícího poškozeného obžalovaný N [redacted] kopl do hýždí. Sporným není ani skutečnost, že na poškozeného R [redacted] zaútočil obžalovaný S [redacted] který jej však toliko uchopil za bundu, strčil do něj a zkroutil mu ruku, když sám poškozený útok takto popisuje, a zdůrazňuje, že „jej jakoby nenapadl“.

Sporným je však otázka, zda obžalovaní do poškozeného K████ kopali a v tomto se soud přiklání na stranu poškozených. Ostatně nejméně jedno kopnutí ze strany obžalovaného N████ je nesporným. Soud je však přesvědčen, že poškozeného kopali všichni obžalovaní, když tomuto závěru napovídá nejen chování mladistvého, které by jinak bylo poněkud nelogickým, ale také určité nesrovnalosti ve výpovědi obžalovaného S████ který si sice události inkriminovaného dne pamatuje toliko okrajově, ale zcela kategoricky vylučuje, že by poškozeného kopal. Soud tak dospěl k jednoznačnému závěru, že v tomto je popis skutkového děje podávány poškozený ten, který více odpovídá skutečnosti.

Pro právní hodnocení popsaného jednání je pak neopominutelným důkazem znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, z nějž nepochybně plyne závěr, že zranění, která poškozený K████ utrpěl (podkožní krevní výron v oblasti levého oka a podkožní krevní výron na levém bérčí; poškozený F████ pravděpodobně neutrpěl zranění žádná), nejsou z hlediska soudně-lékařského zranění, jejichž léčení by přesáhlo dobu sedmi dnů. Nepřehlédnutelným je však závěr znalce, že v případě popisovaného způsobu napadení poškozeného K████ (opakované údery pěstí do obličeje a kopy do břicha a hrudi) s vyšší pravděpodobností mohlo dojít k podvrtnutí krční páteře, což běžně bývá hodnoceno jako zranění lehké s dobou léčení nepřesahující dva až tři týdny, v případě zranění hrudníku se jako nejpravděpodobnější jeví zlomeniny žeber, avšak pravděpodobnost vzniku takového zranění nelze určit. Ve vztahu k poškozenému R████ pak nelze určit míru pravděpodobnosti vzniku zranění, byť znalec vyjádřil domněnku, že i v tomto případě mohlo dojít k otřesu mozku, či zlomeninám žeber. Jakkoli tedy závěry znaleckého posudku nestanovují s jistotou, k jakému zranění došlo, resp. zda k němu mohlo dojít, je nepřehlédnutelné, že nejpravděpodobnějším zraněním, které obžalovaní, konkrétně obžalovaný K████ mohli poškozeným způsobit je podvrtnutí krční páteře, které bývá nejpravděpodobnějším důsledkem úderů pěstí do oblasti hlavy, v případě jiných zranění, která by mohla v důsledku útoku vzniknout nelze učinit závěr, že by si obžalovaní mohli být vědomi, byť jen vyšší míry rizika vzniku takového zranění. Z tohoto důvodu tak není možné učinit jiného závěru než, že jedinou osobou, která mohla důvodně předpokládat, že svým jednáním způsobí poškozenému zranění, je obžalovaný K████.

Soud tak uzavírá, že ačkoli bylo prokázáno, že obžalovaní K████ a S████ napadli poškozeného K████ a to tak, že jej obžalovaný K████ uchopil ze zadu za bundu, trhl s ním, až poškozený upadl na zem, a následně jej nejméně čtyřikrát udeřil pěstí do obličeje, poté obžalovaní K████ a S████ napadli ležícího poškozeného kopy do oblasti hrudníku a břicha a nelze s výjimkou jediného kopu do zadní části těla dovodit, že by se mladistvý N████ jinak aktivně podílel na napadání poškozeného K████. Ve vztahu k napadení poškozeného R████ je situace obdobná, když ani v tomto případě nelze prokázat, že by se útok odehrál tak, jak byl žalován, tedy že by jej strhl na zem, ale toliko, že do něj strčil a zkroutil mu ruku. Ve smyslu výše uvedeného pak byl upraven popis skutkové věty oproti obžalobě. Nadto nelze přehlédnout, že z provedeného dokazování nelze vyvodit, že by obžalovaní poškozené uráželi rasistickými urážkami v takové intenzitě, že by bylo možné toto jednání označit jako hanobení rasy, naopak s ohledem na závěry vyplývající z dokazování je zřejmé, že obě skupiny osob (obžalovaní i poškození) se častovali různými nadávkami, lze uzavřít, že verbální útoky naplňují skutkovou podstatu přečinu hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny podle § 355 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Jednání, které by naplňovalo znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu, totiž není každá urážka, byť s rasistickým podtextem, ale musí se vyznačovat určitou měrou hrubosti, která tenduje k závěru, že pohnutkou, motivem tohoto jednání je zášť směřující proti rase, národu etnické či jiné skupině. Soud

však v tomto případě dospěl k závěru, že i v případě, že by obžalovaní skutečně poškozené uráželi nadávkami popsanými v obžalobě, jejich jednání se nevyznačuje dostatečným stupněm hrubosti nejen v projevu, ale i v účinku. Za situace, kdy se dvě skupiny osob častují různými urážkami, jak tomu bylo v tomto případě a verbální útoky se dotýkají mimo jiné i rasy či původu osob, nelze v takovém útoku spatřovat hanobení ve smyslu citovaného ustanovení, když soud je pevně přesvědčen, že úmysl tak jednajících osob směřoval nikoli k zasažení objektu chráněného příslušným ustanovením trestního zákoníku, ale toliko k vyprovokování ke rvačce a porušení zájmu chráněného trestním zákoníkem nelze dovést ani v rovině srozumění s ním.

Po právním hodnocení soud uzavírá, že obžalovaní K [redacted] a S [redacted] svým jednáním naplnili všechny znaky přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, neboť společným jednáním více osob se na místě veřejnosti přístupném dopustili výtržnosti tím, že napadli jiného. K naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu soud dodává, že prostor vestibulu haly vlakového nádraží je zcela nepochybně místo veřejnosti přístupné, již jen z toho důvodu, že jakýmsi shromaždištěm cestujících a na místě samém dochází (být v jiných časových obdobích dne) k velké fluktuaci osob. Jakkoli soud nepřehlédl, že k útoku došlo v nočních hodinách nelze toliko s poukazem na tuto skutečnost vyloučit trestně právní posouzení skutku, jak bude podrobněji rozebráno níže. K samotné povaze útoku jako výtržnosti, tedy jednání, které závažným způsobem (hrubě) narušuje veřejný klid a pořádek a je pro ně typický zjevně neuctivý a neukázněný postoj pachatele k zásadám občanského soužití (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího soudu ČR ze 7. 12. 1989 sp. zn. 6 Tz 37/89), soud dodává, že již v příkladném výčtu § 358 trestního zákoníku je napadení jiného uvedeno jako jeden z možných způsobů naplnění tohoto znaku skutkové podstaty. Napadení jiného lze pak definovat jako jakýkoli fyzický útok proti tělesné bezpečnosti osoby (viz Sámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3323). Za situace, kdy obžalovaní napadali osobu ležící na zemi, když jejich jednání mohlo mít potenciálně velmi závažné následky, jakkoli pravděpodobnost vzniku těžké újmy na zdraví je pouze minimální, z hlediska vnímání jejich jednání z pohledu třetí osoby, není jakkoli na místě jejich jednání zlehčovat. Naopak toto chování svědčí o zjevné bezohlednosti obžalovaných k základním pravidlům chování v mezilidských vztazích. Jakkoli soud připouští, že vestibul haly vlakového nádraží v nočních hodinách není místem, kde by se pohybovalo velké množství osob, resp. osoby zde přebývajících nejsou zpravidla většinou společností vnímání kladně (bezdromovci, drogově závislí, atd.), avšak nelze připustit, aby tento svou povahou velmi závažný útok na poškozené byl akceptován jako přípustné jednání, resp. jednání, které není hrubým porušením společenských vztahů toliko s poukazem, že se stal v místě a v době, kdy projev chování vyznačující se zjevnou neúctou pachatelů k druhým osobám, jejich tělesné integritě a v neposlední řadě také k elementárním pravidlům mezilidských vztahů, nemohl zasáhnout příliš velkou skupinu lidí, neboť takové jednání není a nikdy nemůže být akceptováno jako přípustný prostředek vybíjení si frustrace či vzteku, či řešení konfliktů, bez ohledu na společnost, v níž se udál.

Ve vztahu k zavinění pak soud doplňuje, že obžalovaní zcela nepochybně jednali úmyslně, a to minimálně ve formě úmyslu nepřímého ve smyslu ustanovení § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když byli srozuměni s následkem, které jejich jednání bude mít.

Obžalovaný K [redacted] se dále dopustil přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, neboť se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že jinému úmyslně ublíží na

zdraví, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, ale k jeho dokonání nedošlo. K naplnění znaků skutkové podstaty soud dodává, že je nepochybné, že podvrtnutí krční páteře jako porucha zdraví naplňuje bezesbýtku definiční znaky ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku, když je porušením normálních tělesných funkcí, který znesnadňuje po dobu nikoli jen krátkou obvyklý způsob života a který vyžaduje lékařské ošetření. Tento závěr vyplývá zejména ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, když znalec dopěl k závěru, že tento následek jeho jednání se mohl přihodit s vyšší mírou pravděpodobnosti. Ostatně obžalovaný si musel být vědom, že opakovanými údery pěstí vedenými na hlavu poškozeného K [redacted] za situace, kdy ten ležel na zemi a prakticky se nemohl bránit, může dojít k závažnějšímu následku, a s tímto musel být také nejméně srozuměn. Skutečnost, že ke způsobení zranění, které by naplňovalo definiční znaky ublížení na zdraví, nedošlo, nevyplynul z vůle obžalovaného, ale nestalo se tomu jen shodou náhod. Je zcela zřejmé, že úmysl obžalovaného směřoval ke způsobení právem reprobovaného následku, byť fakticky nebyl způsoben, což ostatně vyplývá i z jednání obžalovaného, který sám uvedl, že „ho chytil, hodil na zem (... a že) mu dal do obličeje pár ran“.

I v tomto případě je nepochybné, že obžalovaný spáchal čin úmyslně, a to ve formě úmyslu nepřímého ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, když je zcela zřejmé, že obžalovaný sice poškozenému zranění způsobit nechtěl, nicméně pro případ, že se tak stane musel být srozuměn s tímto následkem, zejména za situace, když zjevným motivem jeho činu byla odplata za předchozí verbální potyčku mezi poškozenými a obžalovanými.

Mladistvý N [redacted] pak svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty provinění výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku za užití § 6 odst. 1 zákona o soudnictví ve věcech mládeže ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, neboť společným jednáním více osob se na místě veřejnosti přístupném dopustil výtržnosti tím, že napadli jiného. K naplnění znaků skutkové podstaty pak soud dodává, že i v tomto případě platí bezesbýtku vše výše uvedené. A jen pro úplnost zdůrazňuje, že jednání mladistvého bylo nepochybně jednáním úmyslným, když obžalovaný si musel být nepochybně vědom, že ve výroku popsáním jednáním poruší zájem chráněný trestním zákoníkem, mladistvý si totiž musel být vědom, že kopání do osoby ležící na zemi, nota bene za situace, když na ni útočí, nebo nedlouho předtím útočili další dvě osoby je bez jakékoli pochybnosti jednáním hrubě narušujícím veřejný pořádek, tedy naplňujícím znaky trestného činu výtržnictví, a z povahy jednání obžalovaného pak je zřejmé, že poškozeného kopnout chtěl a tedy musel být minimálně srozuměn s následkem svého jednání ve formě trestně právního postihu. Ostatně obžalovaný byl již v minulosti projednáván pro spáchání přestupku, byť samozřejmě soud nepřehlédl, že nebylo prokázáno, že se přestupku dopustil, je zcela nepochybné, že správní řízení mladistvému osvětlilo závažnost jednání, které lze přestupkově postihnout a rovněž je zcela nepochybné, že jednání, kterého se v projednávaném případě aktivně účastnil, byť toliko okrajově, svou intenzitou dalece převyšuje hranici přestupku. Právě společenská škodlivost popisovaného jednání tak vedla soud k závěru, že jednání obžalovaného nemohlo být hodnoceno toliko jako přestupek, když právě intenzita, s jakou došlo k zasažení veřejného pořádku, neboť nelze připustit, aby osoby byly poměrně hrubým způsobem napadány v prostoru, kde se běžně vyskytuje velké množství lidí, nadto intenzitu jednání obžalovaného nelze měřit toliko intenzitou jeho útoku, ale také obecným chápáním celého jednání, za situace, kdy ve své podstatě vždy nejméně dva obžalovaní útočili na poškozeného, který navíc ležel na zemi a jeho možnosti obrany byly značně omezené, nelze hodnotit toliko jako přestupkové jednání, a to i za situace, kdy soud zohlednil dobu, kdy k popsání skutku došlo.

Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud vzal v úvahu kritéria stanovená ustanoveními § 39 trestního zákoníku, přihlédl tedy k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, jež jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Přihlédl k poměrům pachatele, jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Dále přihlédl k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného, posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku, a poté dospěl k následujícím závěrům. V případě mladistvého obžalovaného pak soud zhodnotil také ustanovení § 25 zákona o soudnictví ve věcech mládeže.

Obžalovanému K. [redacted] částečně polehčuje doznání, byť soud nepřehlédl, že obžalovaný se snaží své chování marginalizovat, zastříť podle jeho mínění nejméně závažný útok (kopání do ležícího poškozeného) a naopak zdůrazňuje podíl poškozených na eskalaci konfliktu. Právě výše popsany postoj obžalovaného je pak důvodem, proč jím vyjádřenou lítost, nelze hodnotit jako polehčující okolnost, když je zřejmé, že obžalovaný není ochoten přijmout plnou odpovědnost za své jednání, ale jím vyjádřená lítost je toliko formálním projevem. Na straně druhé nelze si nepovšimnout, že obžalovaný je osobou dosud soudně netrestanou, lze uzavřít, že dosud žil řádným životem. Neopominutelné je také, že na vznik a průběh konfliktu měl nepochybně vliv alkohol, kterým byl obžalovaný dle svých slov ovlivněn. Za situace, kdy popsané jednání, byť s potenciálně velice závažnými důsledky, když soud nepřehlédl, že obžalovaný se dopustil dvou trestných činů, je fakticky prvním závažnějším prohřeškem, opomine-li soud přestupkové jednání, za které byl postížen. Je na místě uložit obžalovanému výchovný trest. Z palety výchovných trestů pak soud zvolil trest peněžité, neboť vzhledem k povaze projednávaného skutku a osobě obžalovaného se tento trest nejenže jeví, jako dostačující, ale je také velmi přiléhavý, když na straně jedné citelně postihne obžalovaného a poskytne mu dostatečné varování pro budoucnost, na straně druhé pak nebude příliš přísnou sankcí, když je nutné zohlednit, že ve vztahu k poškozeným těmto nebyla způsobena žádná škoda ani zranění, a ani zásah do veřejného zájmu chráněného trestním zákoníkem citovanými ustanoveními není příliš citelným. K výměře trestu pak soud dodává, že s ohledem na výše uvedené uložil soud sankci na samé spodní hranici trestní sazby, tedy ve výměře dvaceti denních sazeb. Vyšší denní sazby pak s ohledem na příjem obžalovaného a neexistenci vyživovací povinnosti, ani jiných závazků soud stanovil na 1.000 Kč. Náhradní trest pak byl uložen ve výměře 60 dnů, neboť tento trest spatřuje jako adekvátní alternativu uložené peněžité sankce, když je zcela nezbytné, aby náhradní trest byl dostatečně citelným, aby postihl popsané jednání, a zároveň motivoval obžalovaného k vykonání uloženého alternativního trestu. Pro úplnost pak soud dodává, že obžalovanému povolil splácet trest ve splátkách, byť je toho názoru, že vyslovený trest je adekvátní, nelze přehlédnout, že jeho jednorázová úhrada by mohla mít na sociální situaci obžalovaného příliš citelný dopad.

Obžalovanému S. [redacted] rovněž částečně polehčuje doznání, byť ani v tomto případě jej nelze považovat za úplné. Nadto nelze přehlédnout, že obžalovaný se staví ke spáchanému jednání značně arogantně, opakovaně zdůrazňuje spoluzavinění poškozených, aniž by jakkoli reflektoval skutečnost, že to byl mimo jiné i on, kdo je agresivně napadl. Významnou přitěžující okolností je také skutečnost, že obžalovaný spáchal projednávaný trestný čin ve zkušební době podmíněného odsouzení pro jinou trestnou činnost. Za situace, kdy postoj obžalovaného nasvědčuje spíše tomu, že jmenovaný je jen obtížně napravitelnou osobou, která považuje trestnou činnost za způsobitý

prostředek k řešení svých osobních problémů, či vhodný nástroj k dosažení jeho cílů, bylo by možné uvažovat již o nepodmíněném trestu odnětí svobody. Nicméně i přes výše uvedená negativa je soud toho názoru, že na chování obžalovaného je možné ještě působit výchovným trestem. Jako přílehlavým pak zvolil trest obecně prospěšných prací, který dle názoru soudu je nejvhodnějším k nápravě obžalovaného. Obžalovaný nejenže bude muset bezplatně odpracovat stanovené penzum hodin ve prospěch společnosti, ale navíc mu uložený trest pomůže lépe strukturovat náplň jeho času. Právě náplň uloženého trestu tak bude mít na obžalovaného nepochybně výrazně výchozí dopad, když z jeho postojů je zřejmé arogance, pozérství a snaha o prezentaci až anarchistických postojů, které nepochybně vyvěrají z jeho neschopnosti přijmout odpovědnost za své chování a koneckonců i svou budoucnost. Ve výměře trest, 120 hodin, se pak promítla nejen osobnost obžalovaného, ale především závažnost jím spáchaného jednání, když jeho společenská škodlivost je zvyšována mimo jiné i tím, že v minulosti se dopouštěl obdobných přestupkových jednání.

Obžalovanému N. [REDAKCE] polehčuje jeho doznání i lítost nad spáchaným jednáním. Významnou polehčující okolností je rovněž jeho věk a fakt, že jeho podíl na spáchaném skutku byl nejmenší ze všech obžalovaných, když soud je toho názoru, že mladistvý sám, bez přítomnosti spoluobžalovaných, by se útočником nestal. Přehlédnout nelze také jeho dosavadní bezúhonnost. Jakkoli tedy výše uvedené podává obraz obžalovaného jako osoby, která se dopustila ojedinělého excesu z dosavadního řádného života, nelze přehlédnout, že obžalovaný je i osobou značně lehkomyšlnou, do určité míry línou, snadno podléhající vlivům okolí. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že uložení trestního opatření je nezbytným opatřením k nápravě obžalovaného, jako nejvhodnější pak zvolil trestní opatření odnětí svobody ve výměře dvou měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu dvanácti měsíců. Ač se uložení takového opatření může jevit jako přísné, soud k tomuto postupu vedl především fakt, že pokud obžalovaný povede nadále řádný život, nebude se dopouštět protiprávního jednání, tento trest jej fakticky nezasáhne, avšak soudu umožní dohlížet na chování obžalovaného. Nadto nelze přehlédnout, že hrozba nepodmíněného trestu odnětí svobody bude pro mladistvého citelnou výstrahou, která mu dostatečně osvětlí závažnost jím spáchaného jednání, jakož i případného další porušování právních předpisů.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do o s m i dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve t ř e c h vyhotoveních.

V Táboře dne 2. února 2017

JUDr. Pavol LUKAČEJDA v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Hana Grulová

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku o vině a trestu právní moci dne 02.03.2017 (N [redacted] [redacted]), ve výroku o vině a trestu právní moci dne 08.03.2017 (K [redacted] [redacted]), ve výroku o vině a trestu právní moci dne 24.03.2017 (S [redacted] [redacted]). Připojení doložky provedla Hana Grulová dne 04.05.2017.

